
Húsvét IV. hete

Kedd

ApCsel 11,19-26 ■ Jn 10,22-30

„Az én juhaim hallgatnak szavamra.”

Hogy mit is jelent az Úrnak, a jó Pásztornak szavára hallgatni, arra a mai Szentleckében találjuk meg a választ: *Barnabás mindenkit buzdított, hogy őszinte szívvel ragaszkodják az Úrhoz.*

Pásztor és nyáj kapcsolatában erre a bensőséges ragaszkodásra kell odafigyelnünk, s magunkat is erre nevelnünk.

Mindenekelőtt azt vizsgáljuk meg, halljuk-e, hallgatjuk-e Isten szavát? Mert hogy szavára hallgathassunk, először is meg kell értenünk, amit mond. Erre való az Ige mindennapi olvasása, szívünkben forgatása, átelmélkedése. És ha az Úr szava átszövi, átjárja napjainkat, egész életünket, akkor nem csupán egyes tanításait fogjuk megérteni, hanem legalapvetőbb üzenetét: hogy juhaim közül vagyunk, mert hiszünk benne. Örömteli felfedezés lesz, hogy hitünket ajándékba kaptuk, s minden gyarlóságunk, gyengeségünk ellenére az örök élet az osztályrészünk.

Ezt az ajándékot azonban óvni és ápolni kell. Hitünket nem úgy óvhatjuk meg, hogy elrejtjük, szívünk mélyére temetjük, hanem ellenkezőleg, ha megvalljuk. Az élő hit a tanúságtételek során tettekké válva erősödik és fejlődik. A mai Szentlecke arról tanúskodik, hogy az üldözés sem akadályozhatta, sőt inkább siettetette a hit terjedését. Az üldözött keresztények többé nem pásztor nélküli nyáj, amely pánikszerűen menekül – hiszen éppen most hallják legtisztábban a jó Pásztor hangját, s azt követik.

Hol szól ez a hang? A lelkiismeretünkben, a Szentlélek által. Kell, hogy a szentírásolvasás és elmélkedés érzékennyé tegye lelkiismeretünket, szívünk fülét az Úr finom, de határozott indításaira. Az egyetlen Pásztor hangja visszhangzik a nyáj fölé rendelt pásztorok, az Egyház elöljárói szavában. Az apostolok igehirdetése és konkrét intézkedései a nyáj megerősítését és egységét szolgálják. A püspökök, papok, diakónusok szolgálata ma is az, hogy a jó Pásztor szavára való figyelmet elősegítsék és az ő gondoskodó szeretetével vezessék a nyájat.

Azután szól ez a hang embertársaink szaván keresztül is, akik örömmel-gondjukkal hozzánk fordulnak. Fel kell ismernünk ebben is a jó Pásztor hangját, s követnünk, ahogy az első keresztények tették, megérezve, hogy a világnak Krisztusra van szüksége. Az Úrhoz való szívbéli ragaszkodásunk végső soron abban nyilvánul meg, hogy nincs olyan esemény, döntés, élethelyzet, amelyben ne hallanánk meg az ő szavát és ne azt követnénk.